

ПРЕДСТАВИТЕЛНАТА ДЕМОКРАЦИЯ НА МЕСТНО НИВО В СВЕТЛИНАТА НА ЧЛЕНСТВОТО НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ В ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Ас. Стоян Васев, катедра „Публичноправни науки“, Правно-исторически факултет, Югозападен университет „Неофит Рилски“; електронна поща: stoyanvasev@law.swu.bg

Резюме: Докладът разглежда представителната демокрация като ключов, основополагащ и необходим способ за осъществяване на властта във всяка демократична държава. Подчертават се нейните характерни белези и предимства в контекста на приложението ѝ на местно ниво, изследвайки и сравнявайки европейското и националното законодателство в тази посока. Специално внимание се отделя и на условията за дерогация, от които се ползва Република България, обусловени от фактори, отнасящи се до националната идентичност, политически и правни съображения.

Ключови думи: представителна демокрация, общински съвет, общински избори, европейско гражданство.

REPRESENTATIVE DEMOCRACY AT THE LOCAL LEVEL IN THE CONTEXT OF THE REPUBLIC OF BULGARIA'S MEMBERSHIP IN THE EUROPEAN UNION

Assist. Prof. Stoyan Vasev, Department of “Public Law”, Faculty of Law and History, South-West University “Neofit Rilski”, e-mail: stoyanvasev@law.swu.bg

Abstract: This report explores representative democracy as a fundamental legal and institutional framework for ensuring the legitimacy of public governance in democratic states. It analyzes the key features and normative advantages of representative democracy at the local level, with a comparative focus on relevant provisions in European union and Bulgarian national law. Particular attention is devoted to the derogation mechanisms applicable to the Republic of Bulgaria, shaped by considerations related to national identity, as well as specific political and constitutional factors.

Keywords: representative democracy, municipal council, municipal elections, European citizenship.

Въведение

Установяването на представителното управление като основен способ за осъществяване на властта в държавите-членки на Европейския съюз и всеобщите избори за национални и местни държавни органи, както и за Европейски парламент, като ключова процедура за участие на гражданите в политическия живот, утвържда демокрацията като една от фундаменталните ценности на Съюза. Техниката на представителството прави

възможно интегрирането на гражданското общество и политическата държава, тъй като при нея се изхожда от разграничението между управляващи и управлявани, от една страна, и тъждеството на тяхната воля, от друга¹. От мирогледа на техните взаимоотношения изборите се приемат като акт на упълномощаване, при който управляващите реализират своите функции и правомощия от името на управляваните. Всъщност, без всеобщи и преки избори няма как да възникне представителство, както и да бъдат легитимирани по първичен начин политическите представители и съответния политически режим. От тук следва, че редът, основан на демокрацията, предполага институционализиране на баланса между индивидуалната свобода и колективните социални интереси, необходим за постигане на общото благо².

Присъединяването на Република България към Европейския съюз през 2007 година изправи държавата пред нови предизвикателства и я насочи към изцяло нов курс на развитие на вътрешното законодателство, а именно към синхронизирането му с правото, принципите и ценностите на Съюза. Приетата 16 години по-рано Конституция от 12 юли 1991 година³, характеризираща се със своите либерални и демократични черти, допринася за плавното реализиране на този процес. Договорът за Европейския съюз (ДЕС), както и Договорът за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС)⁴ добавят към каталога от конституционни права, свободи и задължения, които националното гражданство обуславя, допълнителни права, част от които са недопускането на дискриминация, основана на гражданство, право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, право да упражнява активно и пасивно изборително право в общински избори, провеждани в друга държава членка, както и в избори за Европейски парламент. Важна предпоставка за предоставянето на тези допълнителни права е Европейското гражданство, което се въвежда с Договора от Маастрихт през 1992 година⁵.

¹ Близнашки, Г. Принципи на Конституцията на Република България. Свितъци по Конституционно право, № 9. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2020, с. 22.

² Цеков, Б. Пряка демокрация. Проблеми и рестрикции. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2025, с. 145.

³ Обн. ДВ, бр. 56 от 13 юли 1991 г., посл. изм. ДВ, бр.66 от 6 август 2024 г.

⁴ Консолидирани текстове на Договора за Европейския съюз и Договора за функциониране на Европейския съюз (2012/С 326/01). Достъпно на: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=celex%3A12016ME%2FTXT>, последно влизане на 02.07.2025 г.

⁵ Official Journal of the European Communities. (1992, July). TREATY ON EUROPEAN UNION (92/C 191 /01). Достъпно на: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:11992M/TXT>, последно влизане на 02.07.24 г.

Същност на европейското гражданство и ролята му при реализацията на представителната демокрация на общинско равнище

От конституционно гледище европейското гражданство се откроява със своя особен, производен и допълнителен характер. В теорията се приема още като квазигражданство, тъй като отправната точка за възникването му не е естествената връзка между индивида и съответната политическа общност⁶. Напротив, според Договора от Маастрихт придобиването му е обусловено от наличието на национално гражданство на държава-членка на Европейския съюз. Това означава, че европейското гражданство не замества националното, а го надгражда, придавайки му един наднационален статут, който прибавя допълнителни права и свободи към тези, които националното гражданство установява. Все в този ред на мисли е необходимо да се обърне внимание, че в никакъв случай лице, притежаващо национално и европейско гражданство, не може да се квалифицира като двоен гражданин, тъй като способите за придобиване на едното и другото са различни, а и въпросът, отнасящ се до критериите за получаване на съответното гражданство, попада изцяло в компетенциите на държавите-членки на Съюза, с което материята е придобила относително автономни белези.

Изхождайки от основния способ за осъществяване на властта в държавите, които са част от Европейския съюз, а именно представителната демокрация, чрез европейското гражданство се разширява сериозно обхватът на правата, свързани с демократичното представителство. Чрез обогатяването им Съюзът полага усилия да покрие „демократичния дефицит“, който е съществувал по отношение на основните европейски институции, и не само, преди влизането в сила на Договора от Маастрихт, предоставяйки възможност всяка държава членка да излъчва свои представители в Европейския парламент въз основа на всеобщо, пряко и равно избирателно право. Нещо повече, Договорът гарантира възможността на гражданин на държава-членка на Съюза, който не е гражданин на държавата-членка, в която пребивава, да участва в избирането на общински органи, респективно да бъде избран в такива, но при покриването на определени условия. Чрез подобни разпоредби се утвърждава стремежът към изграждане на все по-тесен съюз между народите на Европа, като Европейският съюз поема бремето и отговорността да организира

⁶ Близнашки, Г. Българското гражданство. Свितъци по Конституционно право, № 11. *УИ „Св. Климент Охридски“*, София, 2020. с. 42-43.

взаимоотношенията между тях по ред, основан на последователност и солидарност. Това налага и приемането на акт – Директива 94/80/ЕО на Съвета от 19 декември 1994 година (Директивата) за определяне на условията и реда за упражняване на правото да избират и да бъдат избирани в общински избори от гражданите на Съюза, пребиваващи в държава-членка, на която не са граждани⁷.

Директива 94/80/ЕО и нейното приложение в Република България

Приемането на Директивата е решително, основополагащо и правопораждащо постижение за закрепване на концепцията за европейското гражданство чрез гарантиране упражняването на политически права независимо от националната принадлежност, спазвайки принципите на равнопоставеност и интеграция в приемащата общност. След приемането на Република България като член на Европейския съюз през 2007 година, държавата изпълнява задължението си по Директивата като осигурява правната рамка за участие на граждани на Европейския съюз в местните избори чрез конкретни разпоредби в Изборния кодекс⁸. Основните принципи са спазени, установявайки правила за участие без да са налице каквито и да било признаци на дискриминация. Така изборният закон урежда, че активно избирателно право по отношение на изборите за общински съветници и кметове могат да упражняват лица, които имат българско гражданство, навършили са пълнолетие към деня на изборите, не изтърпяват наказание лишаване от свобода и не са поставени под запрещение. Изборният кодекс допълва, че субектът следва да е живял най-малко 6 месеца в съответната община или кметство, тоест да е регистриран по постоянен и настоящ адрес поне 6 месеца преди деня на изборите. В изпълнение на Директива 94/80/ЕО гражданин на държава-членка на Съюза, който не е български гражданин, притежава правото да избира членове на съответния общински съвет или кмет, ако отговаря на условията, характерни за местните граждани, притежава статут на продължително или постоянно пребиваващ в страната и не е лишен от избирателни права в държавата-членка, чийто гражданин е. Директивата не въвежда еднакви критерии за пребиваване, като е оставил на държавите, част от общността, сами да определят такива, но само ако не противоречат на принципа на недискриминация. Условията за продължително или постоянно пребиваване в Република

⁷ Директива 94/80/ЕО на Съвета от 19 декември 1994 г. Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/HTML/?uri=CELEX:31994L0080>, последно влизане на 12.07.2025 г.

⁸ Обн. ДВ, бр. 19 от 5 март 2014 г., посл. изм. ДВ, бр.85 от 8 октомври 2024 г.

България са уредени в Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България от гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства⁹(ЗВПНРБГЕСЧТС), като в общи линии той предвижда субектът да пребивава на законово основание определен продължителен период от време, който е не по-кратък от 3 месеца и не по-дълъг от 5 години, що се отнася до продължително пребиваване, както и над 5 години, ако става въпрос за постоянно пребиваване. Гражданинът на държава-членка на Европейския съюз трябва да извършва трудова дейност по трудово правоотношение, която му позволява да издържа себе си и членовете на семейството му в рамките на българската държава. Така в националното законодателство се гарантира изграждането на реална, трайна и устойчива връзка с местната общност, осигурява се по-висока степен на социална и политическа интеграция, като не се създават предпоставки за злоупотреба с изборителни права, обусловени от липсата на трайна ангажираност. Практиката на Съда на Европейския съюз също е показателна в тази посока чрез решение по делото *Kingdom of Spain v United Kingdom of Britain and Northern Ireland*¹⁰, в рамките на което държавите-членки разполагат с правото да определят групите граждани, които могат да упражняват изборни права, включително и да ги разширяват отвъд тези на Съюза, ако е налице институционална възможност и връзка с националната общност. Предоставянето на правата произтича от конституционната дефиниция за общинския съвет като орган на местно самоуправление, но и като орган на представителна власт. Когато органите на властта са формирани чрез демократично делегиране на правомощия на лица, които да управляват от името на излъчилата ги общност, в унисон със споделените ценности, то властта е представителна¹¹.

В изпълнение на Директива 94/80/ЕО и в съответствие с принципа на недискриминация и равнопоставеност Изборният кодекс предоставя правото на гражданин на държава-членка на Европейския съюз, който не е гражданин на държавата, в която пребивава и която също е част от Съюза, да бъде избран за общински съветник, ако отговаря на същите условия, които са меродавни за упражняване на активното му изборително право по отношение на същия орган. От тук следва, че и по отношение на

⁹ Обн. ДВ, бр. 80 от 3 октомври 2006 г., посл. изм. и доп. ДВ, бр.52 от 27 юни 2025 г.

¹⁰ *Spain v. United Kingdom*, Case C-145/04, ECLI:EU:C:2006:543, Judgment of the Court (Grand Chamber) of 12 September 2006, достъпно на <https://fra.europa.eu/en/caselaw-reference/cjeu-c-14504-judgment>, последно влизане на 12.07.2025 г.

¹¹ Стефанова, М. Местна власт и местно самоуправление. VII „Св. Климент Охридски“, София, 2021, с. 58.

пасивното изборително право националното законодателство не допуска разграничение в правилата за избор на общински съвет. Отправна точка при транспониране на Директивата в тази ѝ част е, че от конституционно гледище общинският съвет изследва и решава всички въпроси, които имат местен характер, включващи формиране и развитие на една община. Органът на местно самоуправление е компетентен да вземе отношение по всякакви други въпроси, които не са изрично забранени от закона и не се намират в патримониума му или в този на друг орган. Всеки жител на съответното населено място, който е установил трайна и устойчива връзка с него, било то гражданин на друга държава-членка, следва да има правото да е ангажиран в реализирането на тези функции. Така на практика се материализират основните ценности и принципи, заложенi в първичното право, като не се допуска каквато и да била форма на дискриминация.

В унисон с дългогодишната политиката на Европейския съюз по зачитане на националния суверенитет на държавите-членки, Директива 94/80/ЕО предвижда възможност за дерогация от общото правило за участие на граждани на Съюза в общинските избори в държавата по пребиваване. Според акта на вторичното право всяка държава може временно или постоянно да не прилага общите правила или да ги прилага в по-ограничен мащаб. Член 5, параграф 3 от Директивата предвижда, че „само собствените граждани на държавите-членки могат да заемат длъжността на избран ръководител, представител или член на ръководния колективен орган на изпълнителната власт на основна единица на местно управление, ако са избрани да заемат тази длъжност за продължителността на мандата“. Така се създават предпоставки за зачитане на националната идентичност, установената система от държавни органи, политическите и социалните традиции във всяка държава, която е част от Европейския съюз. Република България се възползва от възможностите за отказ от прилагане на Директивата в тази ѝ част именно поради ключовата роля, които конституциите на България, включително Основният закон от 1991 година, придават на кметската институция. В глава седма, чл.139, ал.1 от върховния закон на Републиката се предвижда, че кметът е орган на изпълнителната власт в рамките на основната административно-териториална единица община. От историческа гледна точка, той се определя като традиционна институция, получила официално признание в конституционната теория, която организира провеждането на общинската политика и в същото време оглавява изпълнителните структури на общината, както и определя насоката

и координира дейността на специализираните органи¹². Изборният кодекс урежда, че гражданин на държава-членка на Съюза, който няма българско гражданство, има право да избира, но не може да се кандидатира за кмет на община, тъй като националните традиции в тази сфера не предвиждат лице, което няма българско гражданство, да ръководи или да бъде част от орган, осъществяващ публичната власт. Общественият и държавен интерес налагат при реализирането ѝ, да бъдат защитени държавният суверенитет, националната, респ. регионалната сигурност, както и териториалната цялост, поради което забраната лица с второ гражданство, било то и на държава-членка на Европейския съюз да са част от изпълнителната власт, и не само, е продукт на българската национална специфика. С измененията в Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България от декември 2023 година принципът на търпимост по отношение на двойното гражданство, който беше въведен за пръв път в националното законодателство със сега действащия Закон за българското гражданство¹³ придоби друго, опасно измерение, тъй като се допусна лица с двойно гражданство, едното от които да е българско, да бъдат част от висши държавни органи, каквито са Народното събрание и Министерски съвет. Това означава, че не само граждани на държава-членка, но и граждани на трети държави могат да бъдат част от тези институции. Въпросът и към днешна дата остава дискуссионен, тъй като Конституционният съд не се произнесе окончателно по него, но следва да се подчертае, че създаването на условия за членове на висши конституционни органи да бъдат избирани, съответно излъчвани чужди граждани по произход и придобили българско гражданство по натурализация, противоречи на волята на първичната учредителна власт¹⁴. Ето защо, недопустимо е да съществува възможност начело на изпълнителната власт на местно равнище да бъде избран гражданин на държава-членка, който не е българин.

Исключението от прилагане на Директивата не се корени само и единствено в институцията на кмета на общината. С оглед защитата на социалното и политическо равновесие, тя предвижда, че когато гражданите на други държави от Европейския съюз, притежаващи избирателни права, съставляват повече от 20 % от общия брой на местното

¹² Близнашки, Г. Териториална организация на властта и местно самоуправление. *УИ „Св. Климент Охридски“*, София, 2025, с. 54.

¹³ Обн. ДВ, бр. 136 от 18 ноември 1998г., посл. изм. ДВ, бр. 26 от 1 април 2022 г.

¹⁴ Цеков, Б. Правно мнение пред Конституционния съд на Република България по к.д. №1/2024 г. и присъединеното към него к.д. №2/2024 г., 16-17. Достъпно на <https://www.constcourt.bg/bg/case-650>, последно влизане на 19.07.2025 г.

население, тогава съответната страна може да въведе ограничение по отношение на политическите им права. В противен случай би съществувал реален риск общинският съвет или кметът на общината да бъдат избрани от лица, които нямат дълготрайна и устойчива връзка с населеното място, но дори да притежават такава, подобен висок дял на чуждестранни гласоподаватели в малки, еднонационални държави, каквато е България, би се възприело като застрашаване на териториалния интерес в дадена община. Към настоящия момент подобна концентрация на чужди граждани на държави от Съюза не се наблюдава в нашата страна, но не липсва и противоположният пример, а именно Люксембург, където сериозна част от населението се състои от граждани на Франция, Германия и Белгия. Великото херцогство се възползва от дерогацията, уредена в чл. 12, параграф 1 от Директивата и не предоставя изборителни права на граждани на държави-членки по отношение на общинските избори, освен ако не са пребивавали на законно основание за срок с продължителност от 5 години, с което съумява да запази демократичната легитимност на местните изборни органи.

Контролът на Европейската комисия върху прилагането на Директива 94/80/ЕО от държавите-членки на Европейския съюз

В епохата на модерния конституционализъм, в която основен способ за упражняване на държавната власт е представителната демокрация, конституирана чрез свободни и демократични избори и реализирана чрез политическо представителство със свободен мандат¹⁵, Европейската комисия следи за прилагането на правото на Съюза, включително на актовете на вторичното право, каквато е Директива 94/80/ЕО. Контролът на Комисията се реализира чрез изготвянето на периодични доклади до Европейския парламент, Съвета на Европейския съюз, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите. Докладът от 2018 година¹⁶ е най-актуалният към момента и отчита до каква степен гражданите на Европейския съюз упражняват изборителните си права по отношение на общинските избори в държава членка по пребиваване. Данните, посочени в него показват, че средно 54 % от гражданите на Съюза са осведомени, че могат да избират и да бъдат

¹⁵ Цеков, Б. Пряка демокрация. Проблеми и рестрикции. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2025, с. 77.

¹⁶ Доклад на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и комитета на регионите (Януари 2018). Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX:52018DC0044>, последно влизане на 22.07.2025 г.

избирани в общински избори. Република България не прави изключение от параметрите в процесното изследване, като според доклада само 47 % от българските граждани знаят за правата и свободите, които европейското гражданство добавя към конституционните такива, особено що се отнася до политическите права в рамките изборите за органи на местно самоуправление и местна власт. Докладът посочва, че осведомеността е спаднала почти двойно в сравнение с проучването от 2012 година. Въпреки това, данните за информираността преобладават на значително по-високо равнище отколкото тези за участието на мобилните граждани в изборите за общински съветници и кметове в Република България. Комисията сочи, че изключително малко държави могат да предоставят цифрови показатели, тъй като подобна информация не се събира, а малкият брой страни, част от Съюза, които могат да анализират такава, не позволява да се направят кардинални заключения в тази посока. Националното законодателство поставя изискване гражданите на друга държава-членка да подлежат на механичен режим за вписване, като въз основа на подадените декларации, установени в Изборния кодекс, съответната общинска администрация съставя част II на избирателните списъци, чрез които чуждите граждани могат да установят избирателната секция, в която ще гласуват. Списъците позволяват да бъдат извлечени данни относно броя на заявителите, че ще гласуват в общинските избори. Публичната информация относно местните избори през 2019 година посочва, че близо 800 граждани на друга държава-членка на Европейския съюз са подали декларация, че ще гласуват. Според сведенията, които ни предоставя Докладът на Комисията от 2018 година, към 2016 година в Република България са регистрирани малко над 12 500 мобилни граждани. Въпреки че е сложно да се установи колко са били те по време на местните избори през 2019 година, данните са изключително обезпокоителни, тъй като е видно, че броят на заявителите и вписани в избирателните списъци е много нисък, ако го сравним с гражданите на друга държава-членка, установили се трайно на законово основание в България.

Още по-лимитирана е информацията, касаеща лица с гражданство на страна от Съюза, които се кандидатира в местните избори за общински съветници, както и за български граждани, които се кандидатира в общински избори в държави от Европейския съюз. Към настоящия момент жител на държава-членка не е избран в местен общински съвет. Противоположният пример, обаче, е налице. Госпожа Полина Векова е общински

съветник в първи район на Виена, избрана от Австрийската народна партия¹⁷, като на последните избори през 2025 година печели втори последователен мандат. Публични сведения за други българи, кандидатирали се в общински избори в страна по пребиваване е достъпна, но липсват данни те да са избрани.

Република България е транспонираля успешно Директива 94/80/ЕО, възползва се от възможността за дерогация по отношение на кметската институция, но на практика участието на граждани на други държави членки в местния изборен процес както по брой регистрирани избиратели, така и по кандидатирали се за съветници, остава ограничено. Според последния доклад на Комисията от 2018 година се извеждат аргументи в посока ниска осведоменост относно правата, които европейското гражданство предоставя, но също и огромен обем административни и езикови бариери. Последният аргумент обуславя и сериозната дистанцираност от местния политически живот, който се наблюдава не само в България, но и в други държави, част от Съюза. В тази връзка, с оглед необходимостта от преразглеждане и актуализиране на Директивата, Европейската комисия и Европейският парламент предприемат редица действия, с които да допринесат за действителното упражняване на изборните права, които европейското гражданство предоставя чрез поемане на ясни ангажименти в посока изясняване и хармонизиране на националните режими ма участие в политическите процеси, ограничаване на административната тежест и стимулиране на гражданите за включване в изборителните списъци и ангажирането им като кандидати. Комисията материализира тези усилия в Предложение за Директива на Съвета за определяне на условията и реда за упражняване на правото да гласуват и да се кандидатира на общински избори от граждани на Съюза, пребиваващи в държава членка, на която не са граждани¹⁸. Сред основните акценти, с които изпълнителният орган на Съюза цели да бъдат подобрили условията за упражняването на правата от мобилните граждани са в общинските избори са създаване/определяне на орган, който:

¹⁷ Официален уеб сайт на Österreichische Volkspartei (ÖVP) - Volkspartei Wien. Достъпно на <https://volkspartei.wien/bezirke/innere-stadt/>, последно влизане на 23.07.2025 г.

¹⁸ European Commission. (2021, November 25). Proposal to revise Directive 94/80/EC on the municipal electoral rights of mobile EU citizens. Retrieved from European Parliament Legislative Train. Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021PC0733>, последно влизане на 23.07.2025 г.

- да ги информира за реда и условията за регистрация като гласоподавател или кандидат за общински съветник чрез уведомяването им относно статут на тяхната регистрация, дата и място на провеждане на избори, както и начин на гласуване;
- да ги запознае с правилата относно техните права и задължения като гласоподаватели и кандидати, ведно с рестрикциите, хипотезите на несъвместимост и наказанията, предвидени при нарушаване на изборните правила;
- да предостави данни, имащи отношение към организацията на изборния процес, включително кандидатски листи;

Други предложения в посока стимулиране на гражданите на държави-членки по пребиваване са свързани с ограничаване или премахване на административните пречки посредством унифициране на образците за официални декларации, които се подават от мобилните граждани за регистрирането им в избирателните списъци или в кандидатските листи. Също така, ключов момент е ограничаването на обхвата на регистрацията им в избирателните списъци на приемащата държава и предотвратяване отписването от избирателните списъци в държавата-членка по произход само на това основание. Аргументите в този случай са, че в някои държави, когато мобилен гражданин се регистрира в общинските избори на държава по пребиваване, то страната по произход получава правото да го заличи в своите регистри, което ограничава избирателните права, ако съответното лице пожелае да вземе участие в национални или европейски избори.

През 2023 година Европейският парламент прие Резолюция¹⁹ относно законодателното предложението на Комисията, в рамките на която изразява своята подкрепа към така представените процедури и аргументи. Към днешна дата, обаче, все още инициативите са в състояние на вътрешна процедура и липсва изготвен актуализиран доклад или приета ревизия на Директива 94/80/ЕО, с оглед на което не се очаква особено развитие на въпроса до следващите местни избори през 2027 година.

В заключение

¹⁹ Официален вестник на Европейския съюз (2023 г., февруари). Законодателна резолюция на Европейския парламент 2023/C283/20. Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/PDF/?uri=CELEX:52023AP0037>, последно влизане на 23.07.2025 г.

Представителната демокрация, като основен способ за осъществяване на властта в Република България и в държавите, които съставляват Европейския съюз, се очертава като безалтернативна предпоставка, без която конституционната държава не би могла да функционира като демократичен правно-политически субект²⁰. Актуалната конституционната уредба и националната политическа традиция, положила своите основи още с Търновската конституция, не допускат отклонение от това положение в изборния процес на местно равнище и обуславят необходимостта от неговото развитие и на европейско ниво. Резултатите от упражняването на политическите права в рамките на изборите за общински съветници и кметове от страна на мобилни граждани показват, че преразглеждане на вторичното европейско законодателство е наложително поради развитието на социалните отношения в границите на Съюза от края на 20 век до сега. Ревизията следва да е насочена главно в посока изменения в административните процедури и в осведомеността на гражданите относно правата, които европейското гражданство обуславя в контекста на общинските избори, а не бива да засяга въпроси, които са в изричните компетенции на държавите-членки. По отношение на правилата за дерогация, те следва да останат в сила с оглед защитата на националния суверенитет на държавите-членки.

Библиография:

1. Близнашки, Г. Българското гражданство. Свितъци по Конституционно право, № 11. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2020. с. 42-43.
2. Близнашки, Г. Принципи на Конституцията на Република България. Свितъци по Конституционно право, № 9. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2020, с. 22.
3. Близнашки, Г. Териториална организация на властта и местно самоуправление. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2025, с. 54.
4. Стефанова, М. Местна власт и местно самоуправление. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2021, с. 58.
5. Цеков, Б. Пряка демокрация. Проблеми и рестрикции. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2025, с. 77, 145.
6. Доклад на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и комитета на регионите (Януари 2018). Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX:52018DC0044>, последно влизане на 22.07.2025 г.

²⁰ Цеков, Б. Пряка демокрация. Проблеми и рестрикции. УИ „Св. Климент Охридски“, София, 2025, с. 77.

7. Директива 94/80/ЕО на Съвета от 19 декември 1994 г. Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/HTML/?uri=CELEX:31994L0080>, последно влизане на 12.07.2025 г.
8. Консолидирани текстове на Договора за Европейския съюз и Договора за функциониране на Европейския съюз (2012/С 326/01). Достъпно на: https://eur-lex.europa.eu/legal_content/BG/TXT/?uri=celex%3A12016ME%2FTXT, последно влизане на 02.07.2025 г.
9. Официален вестник на Европейския съюз (2023 г., февруари). Законодателна резолюция на Европейския парламент 2023/С283/20. Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/PDF/?uri=CELEX:52023AP0037>, последно влизане на 23.07.2025 г.
10. Официален уеб сайт на Österreichische Volkspartei (ÖVP) - Volkspartei Wien. Достъпно на <https://volkspartei.wien/bezirke/innere-stadt/>, последно влизане на 23.07.2025 г.
11. Цеков, Б. Правно мнение пред Конституционния съд на Република България по к.д. №1/2024 г. и присъединеното към него к.д. №2/2024 г., 16-17. Достъпно на <https://www.constcourt.bg/bg/case-650>, последно влизане на 19.07.2025 г.
12. European Commission. (2021, November 25). Proposal to revise Directive 94/80/EC on the municipal electoral rights of mobile EU citizens. Retrieved from European Parliament Legislative Train. Достъпно на <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021PC0733>, последно влизане на 23.07.2025 г.
13. Official Journal of the European Communities. (1992, July). TREATY ON EUROPEAN UNION (92/С 191 /01). Достъпно на: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:11992M/TXT>, последно влизане на 02.07.24 г.
14. Spain v. United Kingdom, Case C 145/04, ECLI:EU:C:2006:543, Judgment of the Court (Grand Chamber) of 12 September 2006. Достъпно на <https://fra.europa.eu/en/caselaw-reference/cjeu-c-14504-judgment>, последно влизане на 12.07.2025 г.